

Kromě jidášského penízku existuje i jidášská lavice!

 iportal24.cz/nazory/krome-jidasskeho-penizku-existuje-i-jidasska-lavice

25. října 2022 05:05

V souvislosti se snahou o přepisování dějin a vzhledem k tomu, že se blíží konec října, kdy si připomínáme vznik Československa, jsem se rozhodl vytvořit medailónek osoby, a vlastně i osob, které stály u vzniku Československa. Nebo se nějakým způsobem vymezovaly – ale tak či tak zanechaly stopu budoucím generacím, a byť si to nechceme připustit, často formují naše politické postoje a názory, aniž si to uvědomujeme.

Pro mě je touto osobou politik, novinář, publicista a překladatel Bohumír Šmeral, proti němuž jsou představitelé současné politické scény pouhými atrapami, kdy výkon veřejné služby je pro ně primárním zdrojem bezplatného zisku a zejména bezplatným přístupem k informacím, které výhodně zúročí jejich donátoři z řad

lobbistů. A jejich pracovní nasazení je často v hrubém nepoměru k příjmům a požitkům vyplývajícím z výkonu veřejných funkcí. Osobou, která je dle mého mínění, jak již jsem uvedl, v rozporu s těmito postoji, je náš rodák z Třebíčska, konkrétně přímo z Třebíče – Bohumír Šmeral. Právě dnes si připomínáme výročí jeho narození.

Narodil se do středostavovské rodiny. Otec byl učitel, později se stal řídícím na trebičské měšťanské škole. Matka Růžena přinesla věnem hospodářství o výměře 25 hektarů zemědělské půdy, včetně hostince, který byl součástí hospodářských budov selského stavení. V současné době se v tomto komplexu nachází jeho muzeum, které bohužel již není příliš propagováno, ale to zřejmě s sebou nese současná doba.

Toto sociálně ekonomické prostředí později umožnilo mladému Bohumíru Šmeralovi studia na Karlově univerzitě, nicméně Třebíč té doby byla nesmírně průmyslově rozvinuta a dělníci tvořili významnou skupinu obyvatelstva. Jejich způsob života a uvažování byl inspirativní i pro chlapce z lepší rodiny, kam Bohumíra Šmerala jednoznačně zařazovaly finanční poměry a majetek. Ačkoli patřil do úplně odlišné sociální skupiny, region, ve kterém vyrůstal, předurčil jeho budoucí názorovou a politickou orientaci.

Po absolvování trebičského gymnázia zahájil roku 1898 studium práv, která dokončil v roce 1904, ovšem již během studia se stal spolupracovníkem Práva lidu a od roku 1901 řádným redaktorem, přičemž v letech 1889-1900 redigoval socialistický časopis Studentský sborník. Jeho schopnosti v oblasti novinářské práce z něj oprávněně učinily odpovědného redaktora Práva lidu (1908-1916) a i přes pracovní vytížení se byl schopen podílet na vydávání teoretické revue Akademie. Kromě výše uvedeného ho nelze pominout jako autora teoretických a historicky zaměřených spisů a významného překladatele, kdy jako první přeložil Marxův Kapitál z němčiny do češtiny.

Vysoký intelekt, znalost socialistické teorie a politický talent v kombinaci s osobními vlastnostmi, jako houževnatost, obětavost a smysl pro disciplínu ho katapultovaly do vysoké politiky, když se v roce 1911 po volbách stal poslancem Říšské rady Rakousko-Uherska za sociální demokracii, kde prosazoval koncepci kulturně-národní autonomie spojenou se sociálními reformami. Vycházel z kompromisu mezi marxistickou teorií a praktickou politikou, tedy jinými slovy šlo o vizi socialistického státu na bázi parlamentní demokracie v rakouském soustátí, což bylo později označováno jako tzv. austromarxismus, kdy jeho vize po sto letech uvedli v praktický život dámy a pánové v lavicích bruselského parlamentu. Byť ve velmi deformované podobě!

Z toho důvodu byl od roku 1917 terčem nacionálního křídla sociální demokracie pro tzv. rakušáckou politiku, za což by asi dnes byl mainstreamovým tiskem adorován. A to byl také důvod, proč později odmítl účast v Revolučním národním shromáždění a vládě. V této souvislosti by nemělo být opomenuto, že svým jasně definovaným politickým postojem získal respekt i habsburského domu, jenž bez ohledů na jeho levicové smýšlení vyústil v nabídku nového císaře Karla I. na ministerské křeslo, a to opakovaně. Tu s díky odmítl, avšak svého vlivu využil k intervenci za propuštění politických vězňů a své zkušenosti ve spojení s osobní autoritou dal do služeb organizátorům generální stávkou dne 14. 10. 1918.

V roce 1920 se zúčastnil parlamentních voleb, kde díky svým řečnickým schopnostem na politických shromážděních jasně formuloval politický program spočívající v rozšíření samosprávy zřízením dělnických rad, široké socializaci velkokapitálu, při zachování soukromého vlastnictví na úrovni drobného a středního podnikání. Dnes bychom si z toho mohli vzít příklad!

Získal poslanecké křeslo v Národním shromáždění za sociální demokracii. Po jejím rozštěpení v květnu 1921 se podílel na založení Komunistické strany Československa, kde v organizačních otázkách a metodách práce navazoval na české a středoevropské (předlitavské)

tradice. Při následujících parlamentních volbách v roce 1925 mandát, tentokrát za KSČ, řádně obhájil a řádně vykonával celé období až do roku 1929. Poté, kdy byl z vedení KSČ odstraněn, se věnoval práci v Kominterně, publicistice a působil převážně v zahraničí. Do domácích poměrů znovu zasáhl, když v parlamentních volbách do Národního shromáždění v roce 1935 získal senátorské křeslo a v Senátu setrval do roku 1938. Během tohoto období se vymezoval proti negativistické politice KSČ vůči československé státnosti a svým nezanedbatelným vlivem podporoval Jana Švermu v jeho kurzu směřujícím k obraně republiky proti nastupujícímu fašismu a také vyjádřil podporu prezidentu Edvardu Benešovi.

Bohumír Šmeral patřil společně s Vladislavem Vančurou a Ivanem Olbrachtem mezi ty levicové intelektuály, s nimiž Tomáš Garrigue Masaryk nikdy nepřerušil styk, a řešili spolu aktuální politické otázky. Svůj nepochybný vliv na to měla ta skutečnost, že v období tzv. hilsneriády jako student vystoupil na obranu Masaryka a vymezil se proti antisemitismu, což předznamenalo jejich další vztah během jeho následující politické kariéry, když byl Masaryk prezidentem.

Bohumír Šmeral a jeho politický odkaz je inspirujícím pro vznik autentické levice v naší zemi, kdy jeho ekonomicko-sociální koncepce byla v různých modifikacích realizována v severních státech a sousedním Rakousku. Ač jeho politicko-ekonomický program stál za vítězstvím KSČ v roce 1946, stala se jeho osoba pro současnou KSČM personou non grata, a to zejména pro jeho principiální postoj v oblasti sociální politiky a snahu o její faktickou realizaci a materialisticko-ateistický pohled na svět. Dezinterpretace jeho austromarxismu je dnes zneužita pangermánskými kruhy v Praze, které by nejraději viděly naši zemi jako součást čtvrté říše, a proto například skrytě, prostřednictvím negace panslavismu, útočí na muže 28. října, v čele s Karlem Kramářem, jimž vděčíme za vznik republiky a kterým panslavismus nebyl cizí, ba právě naopak. Protože věděli, že páteří nově vznikajícího Československa budou občané hlásící se k slovanské krvi našich předků.

Ostatně boj proti panslavismu a skrytě i boj proti našemu národnímu smýšlení je nosnou agendou BIS pod vedením věčného plukovníka ing. M. Koudelky. Ale tito Jidáši by neměli zapomínat, že kromě jidášského penízku existuje také jidášská lavice.

Luděk Růžička, advokát

PŘIDEJ KOMENTÁŘ
